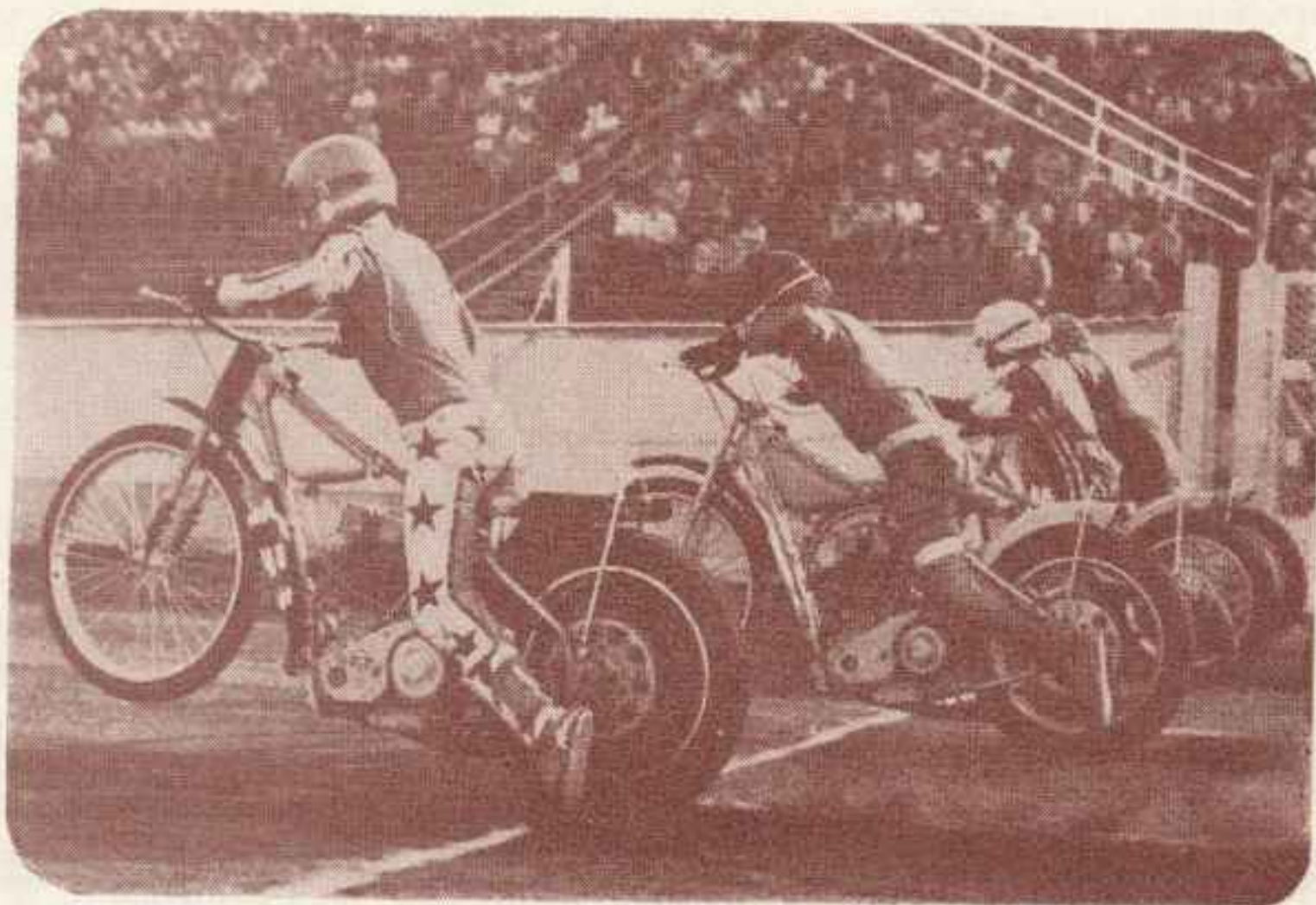

MŁODZIEŻOWE DRUŻYNOWE MISTRZOSTWA POLSKI

23 kwietnia 1984 godz. 16⁰⁰

Stadion CKM WŁÓKNIARZ
Częstochowa, ul. Olsztyńska

Cena 30 zł

ŻUŻEL NA ŚWIECIE

SZWECJA

Pierwsze zawody żużlowe w Szwecji odbyły się w 1936 roku. W latach 1950—1976 żużlowcy Szwecji zaliczali się do czołówki światowej, a tacy zawodnicy jak: Ove Fundin, Bjorn Knutsson, Olle Nygren czy Anders Michanek na stałe zapisali się do historii żużla zdobywając tytuły Mistrzów Świata. Regres żużla w Szwecji rozpoczął się w roku 1976 kiedy to na torze w Eskilstunie zginął młody, utalentowany zawodnik Tommy Jansson. Obecnie poziom żużla szwedzkiego podniósł się dzięki bardzo dobrej pracy z młodzieżą m. in. organizując dla dzieci w wieku 13 do 16 lat rozgrywki ligowe, gdzie jeżdżą oni na motocyklach o pojemności 50 cm³.

Liga w Szwecji wystartowała w 1948 roku. Pierwszym mistrzem została drużyna FILBYTERNA. Obecnie rozgrywki żużlowe w Szwecji toczą się w EXTRA-LIDZE, w dwóch grupach I ligi oraz w dwóch grupach II ligi. Z uwagi na tzw. system play off, tytuł Mistrza Szwecji niekoniecznie musi zdobyć drużyna, która zajęła pierwsze miejsce w Extralidze, ale ta która jest lepsza w dwóch meczach finałowych do którego awansują pierwszą i druga drużyna Extraligi. Oto końcowe tabele w 1983 roku.

EXTRALIGA

	M	P	Male punkty
1. NJUDUNGARNA Vetlanda	12	22	682—468
2. GETINGARNA Sztokholm	12	16	615—503
3. KAPARNA Geteborg	12	13	590—559
4. SMEDARNA Eskilstuna	12	12	554—597
5. ORNARNA Mariestad	12	10	553—536
6. INDIANERNA Kumla	12	7	511—640
7. SOLKATTERNA Karlstad	12	4	489—661

Wyniki finału:
 Getingarna — Njudungarna
 60 : 36
 Njudungarna — Getingarna
 39 : 56

I LIGA — PÓLNOC

	M	P	Male punkty
1. GAMARNA Sztokholm	13	21	662—506
2. ROSPIGGARNA Hallstavik	13	14	665—590
3. BYSARNA Visby	13	12	663—581
4. MASARNA Avesta	13	8	533—680
5. LINDARNA Lindesberg	13	2	389—818

I LIGA — POLUDNIE

	M	P	Male punkty
1. VARGARNA Norrkoping	13	24	786—468
2. BRASSARNA Nassjo	13	16	638—587
3. DACKARNA M-lilla	13	12	621—623
4. SKEPPARNA Vastervik	13	11	538—642
5. PIRATERNA Motala	13	10	620—628

II LIGA — POLUDNIE

	M	P	Male punkty
1. FILBYTERNA Linkoping	8	12	469—297
2. GNIOSTORNA Malmo	8	12	415—282
3. LEJONEN Gistled	8	9	389—340
4. PILARNA Gullspang	8	4	274—423
5. KORPONA Uddevalla	8	3	261—466

II LIGA — PÓLNOC

	M	P	Male punkty
1. ELДАРНА Forsta	8	22	392
2. VALSARNA Hagfors	8	15	239
4. VIKINGARNA Opebro	8	6	177
5. SMK Gavle	8	5	149

W II lidze — Północ mecze rozgrywa się w/g tabeli czwórmeczowej.

GETINGARNA — drużynowy mistrz Szwecji 1983 r.

Oto pierwsza 10 IMP 1955:

1. Włodzimierz Szwendrowski	Sparta Ł.	42 pkt.
2. Andrzej Krzesiński	Unia Ł.	38 "
3. Zbigniew Raniszewski	Gwardia B.	38 "
4. Edward Kupczyński	Sparta W.	37 "
5. Florian Kapała	Kolejarz R.	37 "
6. Mieczysław Polukard	Gwardia B.	27 "
7. Eugeniusz Nazimek	Stal Rz.	25 "
8. Tadeusz Teodorowicz	Sparta W.	24 "
9. Marian Spychała	Kolejarz R.	24 "
10. Janusz Suchecki	Budowlani W.	17 "

Drużyna HUKAT LAHTI (Finlandia) w Częstochowie

W latach 1952—1954 nie doszło do żadnych kontaktów międzynarodowych. Utworzona świeżo GKSZ energicznie przystąpiła więc do odnawiania dawnych więzów i już w 1955 roku odbyło się kilka imprez z udziałem ówczesnych znakomitości torów. Warto tu odnotować spotkania z Czechosłowacją zakończone zwycięstwem zespołu polskiego 82:26 w Ostrowie i 41:24 we Wrocławiu. Wrocławskie spotkanie zostało przerwane z powodu nadmiernych opadów. Ciekawostką stanowi fakt, że właśnie w tych spotkaniach przeciwnicy po raz pierwszy zaprezentowali nowe motocykle ESO, które wkrótce miały podbić cały żuźlowy świat.

Organizowano także spotkania z Finlandią i Austrią, ale najwartościowsze pod względem sportowym konfrontacje odbyły się dopiero jesienią. Prawdziwą próbą sił były spotkania ze Szwedami oraz zespołem angielskim występującym pod firmą Belle Vue.

Mecze w Sztokholmie i Vetlandzie zakończyły się porażkami 30:61 i 36:60, ale pozwoliły naszym zawodnikom zapoznać się z panującymi aktualnie tendencjami tak w dziedzinie stylu i taktyki jazdy jak i w zakresie nowinek technicznych.

Wydarzeniem sezonu były chyba jednak występy angielskiego zespołu Belle Vue z Manchesteru z takimi asami w składzie jak Artur Wright i Peter Craven — 10-krotny finalista IMS, dwukrotny mistrz świata. Angliki wystąpili w Warszawie dwukrotnie. Najpierw w trójmeczu pokonali zespół PZM i austriacki Motor Rennklub w stosunku 38:21:12, a w dwa dni później reprezentację Warszawy 66:42. W tym drugim spotkaniu Peter Craven — przy ogłuszającym dopingu blisko 50 tysięcy widzów — został pokonany po wspaniałym pojedynku przez Włodzimierza Szwendrowskiego.

Wnioski wyciągnięte z porażek ze Szwedami i Anglikami już wkrótce miały zaowocować coraz lepszymi wynikami naszych żuźłowców na arenie międzynarodowej.

Dawnych wspomnień Czar...

Sezon 1955 został poprzedzony rewolucją organizacyjną. Przy Zarządzie Głównym PZM utworzono Główną Komisję Sportową Zużłową. Pierwszym efektem jej działalności była reorganizacja rozgrywek. W miejsce dotychczasowej ligi złożonej z 10 zespołów utworzono dwie grupy rozgrywkowe. W ekstraklasie występować miały drużyny, które w sezonie 1954 zajęły miejsca 1—6, natomiast cztery pozostałe uzupełnione utworzonymi właśnie sekcjami Stali Rzeszów, Kolejarka Ostrów i startującej na własnych motocyklach marki ZMG Stali Gorzów tworzyły II ligę państwową. Rozgrywki zaplanowano systemem „każdy z każdym — mecz i rewanż”.

Włókniarz — który w ostatniej edycji DMP zajął 9-te miejsce został przydzielony do II ligi — tak więc pierwsza w historii naszego Klubu degradacja stała się faktem, ale za sprawą zmian organizacyjnych. Zespół przystąpił do rozgrywek z dużym impetem. Na własnym torze z łatwością gromił rywali i jedynie mecze z Górnikiem Rybnik oraz startującą na FIS-ach Stalą Rzeszów dostarczyły kibicom nieco emocji. Na wyjazdach nie było już tak dobrze, ale i tak połowę spotkań udało się rozstrzygnąć na własną korzyść. Rywalizację o awans wygrał Górnik Rybnik rozpoczynający właśnie pasmo wielkich sukcesów. Już w następnym sezonie Rybniczanie sięgnęli po tytuł drużynowego mistrza Polski i utrzymali go aż do 1959 roku, kiedy to zostali zdetronizowani przez... Włókniarza. Wróćmy jednak do roku 1955. W zespole biało-zielonych coraz większą rolę zaczynała odgrywać nowa generacja zawodników: u boku W. Miechowskiego i J. Brendlera coraz śmielej i skuteczniej radzili sobie młodzi jeźdźcy B. Kacperak, Z. Jałowicki, E. Kwoczala i B. Idzikowski. Oczekiwano powszechnie, że awans do ekstraklasy nastąpi już wkrótce, zapewne już w następnym sezonie.

Oto tabela końcowa mistrzostw II ligi w sezonie 1955 i komplet wyników Włókniarza. W pierwszej kolumnie rezultaty spotkań na własnym torze.

1. Górnik Rybnik	12	20	+189	
2. Sparta Łódź	12	20	+114	dawniej: Ogniwo
3. Włókniarz Częstochowa	12	18	+104	
4. Stal Rzeszów	12	12	+ 38	
5. Stal Świętochłowice	12	8	— 80	
6. Kolejarka Ostrów Wlkp.	12	4	—184	
7. Stal Gorzów	12	2	—181	

Włókniarz — Kolejarka Ostrów	36:17	44:10
Włókniarz — Sparta Łódź	35:19	23:29
Włókniarz — Górnik Rybnik	27:26	16:37
Włókniarz — Stal Rzeszów	26:25	23:31
Włókniarz — Stal Świętochłowice	32:20	32:21
Włókniarz — Stal Gorzów	40:13	36:18

Rywalizacja o mistrzostwo Polski przebiegała tymczasem pod dyktando znakomitej Gwardii Bydgoszcz, której barw bronili m.in. bracia N. i R. Switalowie, B. Boniń, Z. Raniszewski, M. Polukard i J. Malinowski. Zespół Gwardii tylko raz uległ przeciwnikowi i to nie byle komu, wicemistrzowi kraju — Kolejarkowi Rawicz na jego własnym torze. Niespodzianką in minus była słaba postawa wielokrotnego mistrza kraju — Unii Leszno.

Oto tabela I ligi:

1. Gwardia Bydgoszcz	10	18	+112	
2. Kolejarka Rawicz	10	14	+ 66	
3. Sparta Wrocław	10	12	+ 23	dawniej: Spójnia
4. Budowlani Warszawa	10	11	+ 8	
5. Unia Leszno	10	5	— 47	
6. CWKS Warszawa	10	0	—162	

Indywidualne mistrzostwa Polski rozegrano jak w latach poprzednich w cyklu trzech turniejów na torach Wrocławia, Leszna i Warszawy. Tytuł po raz drugi karierze zdobył Włodzimierz Szwendrowski.

INDYWIDUALNE MISTRZOSTWA SZWECJI

Rozgrywane są trzy turnieje kwalifikacyjne z których po 5-ciu najlepszych zawodników kwalifikuje się do finału, a szesnaste miejsce zarezerwowane jest dla zawodnika broniącego tytułu mistrzowskiego. Oto wyniki finału w 1983 roku rozegranego na torze w Mariestad.

1. Tommy Nilsson (Getingarna) 15, 2. Jan Andersson (Kaparna) 14, 3. Bjorn Andersson (Kaparna) 11+3, 4. Jimmy Nielsen (Getingarna) 11+2, 5. Lille-Bror Johansson (Solkatterna) 9, 6. Anders Michanek (Getingarna) 9, 7. Karl-Erik Claesson (Ornarna) 9, 8. Pierre Brannefors (Kaparna) 9, 9. Goran Waltersson (Njudungarna) 8, 10. Uno Johansson (Njudungarna) 8, 11. Ulf Davidsson (Ornarna) 3, 14. Bengt Jansson (Rospiggarna) 2, 15. Ake Fridell (Indianerna) 2, 16. Conny Samuelsson (Njudungarna) 1.

MISTRZOSTWA SZWECJI PAR

Rozgrywany jest tylko finał w którym startują pary reprezentujące 7 klubów Extraligi. W 1983 roku finał odbył się na torze w Karlstad, gdzie padły następujące wyniki: 1 — KAPARNA 26 (B. Andersson 13, P. Brannefors 13), 2 — SOLKATTERNA 23 (L. Johansson 16, J. Ericsson 7), 3 — ORNARNA 21 (M. Olsson 9, K-E. Claesson 12), 4 — GETINGARNA 19 (A. Michanek 7, H. Nielsen 12), 5 — NJUDUNGARNA 17 (U. Johansson 9, G. Waltersson 8), 6 — SMEDARNA 10 (H. Danielsson 8, G. Carlsson 2), 7 — INDIANERNA 10 (O. Osterberg 8, A. Fridell 2).

JAN ANDERSSON
najpopularniejszy
zawodnik szwedzki

TOMMY NILSSON
indywidualny mistrz
Szwecji 1983 r.

Osoby oficjalne

Sędzia zawodów	— Władysław Frank
asystent sędziego	— Jan Banasiak
chronometraż	— Marek Soczyk
kierownik zawodów	— Mirosław Deska
sprawozdawca	— Mirosław Gieroń
sekretarz zawodów	— Janusz Wróbel
kier. parku maszyn	— Jan Szewczyk
kier. służby porządkowej	— Ryszard Strzeleczyk
podprowadzający	— Tadeusz Rak
Lekarz zawodów	

Bieg czas	nr. star.	kolor kasku	tor	Imię i nazwisko	Zastępuje	Włókniarz	Motor	Stal	Unia
1	12	B	A	Szmuc					
	5	N	B	Styczyński					
	4	C	C	Miturski					
	14	Ż	D	Błażejczak					
2	6	N	A	Mazurek					
	3	C	B	Rachwalik					
	13	Ż	C	Kozioł					
	11	B	D	Ciupak					
3	2	C	A	Motloch					
	9	B	B	Romanek					
	8	N	C	Kosmowski					
	15	Ż	D	Trytko					
4	7	N	A	Lukasik					
	1	C	B	Puczyński					
	16	Ż	C	Bak					
	10	R	D	Kamiński					
5	9	B	A	Pomanek					
	16	Ż	C	Bak					
	6	N	C	Mazurek					
	4	C	D	Miturski					
6	3	C	A	Rachwalik					
	10	B	B	Kamiński					
	15	Ż	C	Trytko					
	5	N	D	Styczyński					
7	13	Ż	A	Kozioł					
	12	B	B	Szmuc					
	7	N	C	Lukasik					
	2	C	D	Motloch					
8	11	B	A	Ciupak					
	14	Ż	B	Błażejczak					
	1	C	C	Puczyński					
	8	N	D	Kosmowski					

CKM „Włókniarz” Cz-wa

RKS Motor Lublin

Numer start.						Suma	Numer start.						Suma
		1	2	3	4				1	2	3	4	
1	A. Puczyński						5	P. Styczyński					
2	A. Motloch						6	P. Mazurek					
3	D. Rachwalik						7	J. Lukasik					
4	M. Miturski						8	A. Kosmowski					
17	D. Gliński						18						

kolor kasku: czerwony

kolor kasku: niebieski

Bieg czas	nr. start.	kolor kasku	tor	Imię i nazwisko	Zastępuje	Włókniarz	Motor	Stal	Unia
9	8	N	A	Kosmowski					
	4	C	B	Miturski					
	10	B	C	Kamiński					
	13	Z	D	Koziol					
10	14	Z	A	Błażejczak					
	7	N	B	Łukasik					
	9	B	C	Romanek					
	3	C	D	Rachwalik					
11	5	N	A	Styczyński					
	11	B	B	Ciupak					
	2	C	C	Motloch					
	16	Z	D	Bąk					
12	15	Z	A	Trytko					
	6	N	B	Mazurek					
	12	B	C	Szmuc					
	1	C	D	Puczyński					
13	16	Z	A	Bąk					
	8	N	B	Kosmowski					
	3	C	C	Rachwalik					
	12	B	D	Szmuc					
14	4	C	A	Miturski					
	15	Z	B	Trytko					
	11	B	C	Ciupak					
	7	N	D	Łukasik					
15	10	B	A	Kamiński					
	2	C	B	Motloch					
	14	Z	C	Błażejczak					
	6	N	D	Mazurek					
16	1	C	A	Puczyński					
	13	Z	B	Koziol					
	5	N	C	Styczyński					
	9	B	D	Romanek					

ZKS Stal Rzeszów

ZKS Unia Tarnów

Numer start.		ZKS Stal Rzeszów				Suma	Numer start.		ZKS Unia Tarnów				Suma
		1	2	3	4				1	2	3	4	
9	W. Romanek						13	M. Koziol					
10	D. Kamiński						14	B. Błażejczak					
11	B. Ciupak						15	J. Trytko					
12	A. Szmuc						16	J. Bąk					
19	J. Inglot						20						

kolor kasku: biały

kolor kasku: żółty

GALERIA MISTRZÓW

MICHAEL LEE — mistrz świata 1980 r.

**GKM Włókniarz prowadzi nabór do szkółki żużlowej
Chłopcy w wieku 15-16 lat**

marzący o sławie

Ivana Maugera,

Bruce Penhalla,

Ole Olsena

**mogą zgłaszać się codziennie w sekretariacie Klubu
lub bezpośrednio u trenera szkółki.**

Zawody odbywają się zgodnie z Regulaminem Sportu Motorowego PRL

Długość toru 398 m

Rekord toru — Zenon Urbaniec 71,4 sek. ustanowiony 10. 4. 1975 r.

Licencja toru 18/76

Opracowanie programu: tekst Lucjan Jaworski, Janusz Wróbel

zdjęcia Marek Gadzinowski, archiwum